

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til udenrigsministeren af Poul Møller m. fl.

(Forespørgslen findes i tidenden sp. 3235).

Ordføreren for forespørgerne (Poul Møller): Ved valget i november 1932 indvalgte for første gang i dette høje ting to repræsentanter for Danmarks kommunistiske parti. Disse var partiets formand, det ærede medlem hr. Aksel Larsen, og partiets sekretær, cand. mag. Arne Munch-Petersen. Medens tinget stadig har det ærede medlem hr. Aksel Larsen i sin midte, gled Arne Munch-Petersen ud ved valget den 22. oktober 1935, efter at han herinde havde gjort sig bemærket bl. a. ved at gå i brechen for en mildere bedømmelse af forbrydelser begået med politisk formål.

Siden 1935 har der hersket en del mystik og uklarhed om Munch-Petersens skæbne.

Vi ved, at han i 1936 rejste til Sovjetunionen for at være sit partis repræsentant i Kommunistisk Internationale, Komintern, og vi ved, at han forinden har haft levende kontakt med kommunistiske emigranter fra Tyskland, Polen og andre lande. Siden da er alle mulige rygter blevet kolporteret vedrørende hans skæbne. Disse rygter har ofte været af alt andet end betryggende karakter. Det er derfor naturligt, at det i vide kredse vakte opsigt, da statstidende den 13. december i fjor bragte en indkaldelse af Munch-Petersen og en opfordring til alle, som måtte have oplysninger at give vedrørende hans skæbne efter sommeren 1937, om at henvende sig til byrettens 11. afdeling inden den 27. februar i år, „da det ellers må forventes,“ som der stod i indkaldelsen, „at dødsformodningsdom vil blive afsagt“. Dette skete imidlertid ikke, da varslet skulle fastsættes til mindst 3 måneder. Der blev altså begået en formel fejl, og retten måtte derfor påny, nemlig den 23. marts i år, gennem statstidende indkalde både den forsvundne og personer, der havde oplysninger at bringe om Arne Munch-Petersens skæbne efter sommeren 1937. Der var altså tilsyneladende ingen, der havde givet oplysning til byretten inden den først fastsatte frist, den 27. februar, og der er derfor ej heller grund til at forvente, at henvendelser vil fremkomme inden den nu fastsatte frist, den 26. juni i år.

Se, nu er det ingenlunde noget ganske usædvanligt, at personer forsvinder i udlandet; under krigsforhold sker det endda ret hyppigt. Det er imidlertid usædvanligt

her til lands, at en 33-årig dansk statsborger, der har sin hustru og hele sin familie boende her i landet, forsvinder på et tidspunkt, hvor der er fred i verden, og hvor der er fred i den stat, han er rejst til, og ganske usædvanligt er det især, når den pågældende kun er udrejst midlertidigt som repræsentant for sit parti i en international organisation.

Det er disse usædvanlige omstændigheder i forbindelse med den sidste tids stadige rygtedannelser, der har motiveret denne forespørgsel. På mine partiføllers vegne anmoder jeg da den højtærede udenrigsminister om at give en redegørelse for, hvad udenrigsministeriet har foretaget sig for at søge oplysning om fhv. folketingsmand Arne Munch-Petersens skæbne, og hvilke resultater undersøgelsen har givet.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): De ærede medlemmer, herrerne Poul Møller, Kristen Amby, Boeck-Hansen, Fibiger, Ole Bjørn Kraft, Victor Larsen og Aksel Møller har anmodet mig om at fremkomme med en redegørelse for, hvad udenrigsministeriet har foretaget sig for at søge oplysning om tidligere folketingsmand Arne Munch-Petersens skæbne, og hvilke resultater undersøgelsen har givet.

Om udenrigsministeriets befattning med denne sag kan jeg oplyse, at ministeriet den 22. marts 1938 modtog en henvendelse fra fhv. folketingsmand Arne Munch-Petersens familie, som meddelte, at Arne Munch-Petersen, der i 1937 var rejst til Sovjetunionen, sidste gang havde skrevet til sin mor i august 1937. Da familien intet hørte fra ham og derfor nærede ængstelse for hans skæbne, anmodedes udenrigsministeriet om at søge oplysning om, hvor Arne Munch-Petersen befandt sig. Udenrigsministeriet instruerede derefter gesandtskabet i Moskva om at søge oplysning om Arne Munch-Petersens opholdssted.

Den 25. marts 1938 henvendte gesandten sig personlig til en højtstående embedsmand i det daværende udenrigskommissariat og anmodede om, at det ved de russiske myndigheders foranstaltning måtte blive oplyst, om Arne Munch-Petersen, der, såvidt gesandtskabet bekendt, i sommeren 1937 havde boet på hotel „Lux“ i Moskva, endnu befandt sig i Sovjetunionen, og i bekræftende fald hvor han opholdt sig.

Den pågældende embedsmand lovede at lade en undersøgelse foretage og at underrette gesandtskabet om resultatet.

I løbet af 1938 og 1939 bragte gesandten under sine besøg i udenrigskommissariatet gentagne gange sagen i erindring. Under en